

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*. Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 deducul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

PISTOLARUL

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

CUPRINS

<i>INTRODUCERE. DESPRE CUM E SĂ AI NOUĂSPREZECE ANI (ȘI DESPRE ALTE CÂTEVA LUCRURI)</i>	7
<i>PREFATĂ</i>	15
REÎNCEPERE	23
1. PISTOLARUL	25
2. HALTA	89
3. ORACOLUL ȘI MUNȚII	135
4. MUTANȚII LENEȘI	165
5. PISTOLARUL ȘI OMUL ÎN NEGRU.....	213

I

Omul în negru fugea prin deșert și pistolarul se ținea după el.

Deșertul era apoteoza tuturor deșerturilor, nemărginit, se înălța spre cer parcă la infinit, în toate direcțiile. Era alb și orbitor și uscat ca iasca și plat, cu excepția nedeslușitei pâcle, ca un nor, a munților care se zăreau la orizont și a ierbii-diavolului care aducea vise dulci, coșmaruri, moarte. Din loc în loc, câte o lespede funerară indica pe unde s-o iei, căci odinioară cărarea suflată de nisip ce șerpuia peste crusta groasă a solului alcalin fusese un drum mare. Trăsuri și căruțe îl străbătuseră. Dar de atunci lumea mersese mai departe. Lumea se golise.

Pistolarul fu cuprins de ameteală, o senzație ca de derivă, care făcu lumea întreagă să pară efemeră, străvezie. Momentul trecu și, asemenea lumii pe fața căreia umbla, el merse mai departe. Străbătu kilometrii cu nepăsare, fără a se grăbi, fără a trage de timp. La brâu avea agățată o ploscă de piele ca un cârnat umflat. Era aproape plină. Progresase în *khef* de-a lungul multor ani și ajunsese poate la al cincilea nivel. Dacă ar fi fost un preot sfânt manni, probabil că nici nu i-ar fi fost sete; ar fi putut privi procesul de deshidratare a propriului trup cu o detașare clinică, udându-i fisurile și adânciturile întunecate doar atunci când rațiunea îi spunea că trebuie s-o facă. Nu era un manni însă și nici adept al Omului Iisus nu era. Și nu se considera sub niciun chip sfânt. Era doar un pelerin de rând, cu alte cuvinte, și tot ce putea spune cu reală certitudine era că-i este sete. Cu toate acestea, nu simțea

o nevoie stringentă de a bea. Asta îl bucura oarecum. Asta cerea ținutul, era un ținut însetat, iar el, în lunga lui viață, știuse să se adapteze mai presus decât orice.

Mai jos de ploscă erau armele, amândouă atent calibrate pentru mâinile sale; atunci când îi rămăseseră de la tatăl său, care cântărea mai puțin și nu era atât de înalt, la fiecare fusese adăugată câte o plăcuță. Cele două curele i se încrucișau peste vintre. Tocurile erau unse atât de bine încât nici soarele acela filistin nu le putea crăpa. Mânerele pistoalelor erau din lemn de santal, galbene și cu granulație fină. Curelușe din piele aspră țineau tocurile legate lejer de coapse și acestea se legănau puțin la mers; îi șterse-seră albastrul jeansilor (și subțiaseră materialul) în două semicer-curi care parcă semănau cu niște zâmbete gemene.

Tuburile de alamă ale cartușelor vârâte în ochiurile curelelor reflectau lumina soarelui. Erau mai puține acum. Pielea scârțâia moale.

Cămașa de ne-culoarea ploii sau a prafului era descheiată la gât, cu un șiret de piele atârând larg prin butoniere făcute manual. Nu mai avea pălărie. La fel, nu mai avea nici cornul de odinioară; îi lipsea de ani buni cornul acela, scăpat din mâna unui prieten aflat în pragul morții, îi lipseau amândouă.

Urcă o dună domoală (deși nu era fir de nisip acolo; deșertul era o suprafață compactă și nici vânturile aprige care băteau la lăsarea întunericului nu ridicau în aer decât un praf aspru, sâcăitor, ca pudra de curățat) și, în partea adăpostită de vânt, partea unde umbrele se lăsau cel mai devreme, văzu vestigiile împrăstiate ale unei vetre mici. Astfel de semne mărunte, care trădau încă o dată posibila umanitate a omului în negru, îl bucurau fără greș. Buzele i se întinseră pe rămășițele scobite, scorjite ale feței. Rânjetul era înfiorător, dureros. Se lăsă pe vine.

Cel pe care îl urmărea arse iarbă-diavolului, desigur. Era singurul lucru de pe acolo care *putea* să ardă. Ardea cu flacără unsuroasă, stinsă, mocnit. Locuitorii de la graniță îi spusese că diavoli sălășluiesc până și în flăcări. Aceștia ardeau iarbă-diavolului, dar refuzau să se uite în flacăra ei. Spuneau că diavoli te

hipnotizează, te ademenesc și până la urmă te înhață dacă te uiți în flăcări. Iar următorul om atât de nechibzuit încât să se uite în foc te poate vedea.

Iarba arsă era așezată încrucișat în felul acela ideografic de-acum familiar și se năru într-un morman amorf sub atingerea îndrăzneată a pistolarului. În cenușă nu rămăsese altceva decât o bucată carbonizată de șuncă, pe care el o înfulecă meditativ. Așa era mereu. Pistolarul îl urmărea deja de două luni pe omul în negru prin deșert, prin nesfârșitele pustietăți purgatoriale de-o monotonie sfâșietoare, și încă nu dăduse peste alte urme în afara ideogramelor sterile rămase de la focurile sale. Nu găsisese nici măcar o conservă, o sticlă ori o ploscă (pistolarul lăsase patru în urma sa, aidoma unor piei moarte de șarpe). Nu găsisese excremente. Bănuia că omul în negru le îngropa.

Poate că vetrele erau un mesaj, unul ce se alcătuia din câte o Literă Nobilă odată. *Nu te apropia, partenere!* putea însemna. Sau: *Sfârșitul se apropie*. Sau poate chiar: *Vino și prinde-mă!* Nu conta ce spuneau sau ce nu spuneau. Pe el nu-l interesau mesajele, dacă asta erau. Ce conta era faptul că rămășițele acelea erau la fel de reci ca toate celelalte. Și totuși câștigase teren. Știa că este mai aproape, dar nu știa de unde știe asta. Îi spunea poate un miros anume. Dar nici asta nu conta. Avea să-și continue drumul până când ceva se schimba, iar dacă nu se schimba nimic, el tot avea să-și continue drumul. Va fi apă dacă asta va fi vrerea Domnului, cum spuneau bătrânii. Apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, chiar și în deșert. Pistolarul se ridică în picioare, își scutură mâinile.

Nici o altă urmă; vântul, tăios ca lama unui brici, ștersese cu siguranță orice dără superficială ar fi putut ascunde pământul solid al deșertului. Nici urmă de excremente omenești, nimic aruncat pe jos, niciun semn al vreunui loc în care acestea să fi fost îngropate. Nimic. Doar vetrele acelea vechi risipite de-a lungul drumului antic ce ducea spre sud-est și neîntreruptul semnal de direcție pe care îl purta în sine. Deși, desigur, era mai mult de atât; atracția spre sud-est era mai mult decât senzația unei direcții, era mai mult chiar decât o atracție magnetică.

Se așeză și își îngădui să bea lung din ploscă. Se gândi la momentul acela de amețeală de la începutul zilei, senzația că este aproape detașat de lume, și se întrebă ce putuse însemna. De ce să-l ducă amețeala aceea cu gândul la cornul său și la ultimul dintre vechii săi prieteni, amândoi pierduți atât de demult pe Jericho Hill? Rămăsese cu pistoalele – pistoalele tatălui său – și mod sigur acestea erau mult mai importante decât orice corn... ori chiar decât prietenii.

Nu era oare așa?

Întrebarea era neliniștitoare într-un chip ciudat, dar cum nu părea să existe alt răspuns în afara celui evident, o lăsă deoparte, poate pentru altă dată. Scrută deșertul și apoi ridică ochii spre soarele care aluneca acum spre cvadrantul îndepărtat al cerului, un cvadrant ce, tulburător, nu reprezenta întru totul vestul. Se ridică, își scoase mânușile deșirate de la curea și începu să smulgă iarba-diavolului pentru a aprinde și el un foc. Așeză plantele peste cenușa lăsată de omul în negru. Găsea că această ironie, aidoma setei, avea asupra lui o tristă atracție.

Nu scoase amnarul din desagă decât după ce rămășițele zilei se mai simțeau doar în căldura evanescentă a pământului de sub el și în săcătoarea linie portocalie întinsă la orizontul monocrom. Șezu cu lucrurile sale în poală, privind răbdător spre sud-est, spre munți, nesperând să vadă dâra subțire și dreaptă de fum a vreunui nou foc în aer liber, neașteptându-se să vadă scânteierea portocalie a vreunei flăcări, dar privind totuși pentru că asta era o parte a misiunii sale și pentru că îi dădea o anumită satisfacție tristă. *Nu vei vedea niciodată ceea ce nu cauți să vezi, vierme!* ar fi spus Cort. *Deschide ochii cu care te-au înzestrat zeii, fă bine!*

Dar nu se vedea nimic. Era aproape, însă doar puțin mai aproape. Nu destul de aproape încât să vadă fum la apus sau lumina instabilă și portocalie a vreunui foc.

Apropie cremenile de tija de oțel și scăpără amnarul lângă iarba uscată, făcută bucăți, bolborosind în același timp vechile și puternicele cuvinte fără sens: „Întunericul scânteie, unde-i al meu părinte? Aici mă voi întinde? Aici noaptea se încheie? Ai milă și

un foc aprinde.“ Era ciudat cum unele dintre cuvintele și obiceiurile copilăriei cădeau din șa și rămâneau în urmă, în vreme ce altele se țineau bine și îl însoțeau pe viață, devenind tot mai grele la purtat odată cu trecerea timpului.

Se întinse pe jos lângă mica sa vatră, în partea din care bătea vântul, lăsând fumul-viselor să sufle peste pustiu. Vântul, cu excepția sporadicelor vârtejuri care ridicau praful, sufla constant.

Deasupra, stele nu pâlpâiau, luminau constant și ele. Sori și lumi cu milioanele. Constelații ametoitoare, focuri reci în toate nuanțele primare. Cum îl privea așa, cerul se preschimbă din violet în negru-abanos. Un meteorit îl brăzdă într-un arc scurt, spectaculos pe sub Mama Bătrână și se stinse. Focul arunca umbre stranii în timp ce iarba-diavolului ardea în felul ei lent și alcătuia noi forme – nu ideograme, ci o simplă încrucișare ușor înfricoșătoare în simplitatea ei fără sens. Aranjase iarba nu într-un fel artistic, ci doar într-unul eficient. Amintea de negru și alb. Amintea de un om care ar îndrepta tablourile strâmbe într-o cameră de hotel. Focul arse cu flacără molcomă, egală, și fantome dănuiau în miezul lui incandescent. Pistolarul nu văzu. Cele două tipare, arta și măiestria, se contopiră în timp ce el dormea. Vântul se tânguia, o vrăjitoare cu cancer la stomac. Din când în când, o capricioasă pală descendentă făcea fumul să se rotească și să sufle spre el, iar el îl inspira. Dădea naștere la vise așa cum un mic corp străin dă naștere la o perlă într-o scoică. Pistolarul gemu de câteva ori odată cu vântul. Stelele se arătară la fel de indiferente la aceasta cum se arătau față de războaie, crucificări, învieri. Și asta l-ar fi mulțumit pe pistolar.

II

Coborâse ultimele coline trăgând după el catărul care deja avea ochii morți și bulbucăți de la căldură. Cu trei săptămâni în urmă trecuse de ultimul oraș și de atunci nu văzuse înaintea ochilor decât drumul de trăsuri pustiu și câte un cătun format din colibele sărăcăcioase ale locuitorilor de la graniță. Cătunele se răsfraseră

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

**STEPHEN
KING**

ALEGEREA CELOR TREI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

MIRCEA PRICĂJAN

CUPRINS

ARGUMENT	7
PROLOG. MARINARUL	11
1. PRIZONIERUL	19
1. UȘA	21
2. EDDIE DEAN	36
3. CONTACTUL ȘI ATERIZAREA	55
4. TURNUL	85
5. MOMENTUL ADEVĂRULUI ȘI REGLAREA CONTURILOR	125
AMESTECARE	163
AMESTECARE	165
AMESTECARE	166
AMESTECARE	167
AMESTECĂ	168
AMESTECE	168
AMESTECĂ	170
AMESTECARE	170
AMESTECARE	175
2. STĂPÂNA UMBRELOR	189

1. DETTA ȘI ODETTA	191
2. DOUA DIN UNA	217
3. ODETTA DE CEALALTĂ PARTE	231
4. DETTA DE CEALALTĂ PARTE	253

RE-AMESTECARE.....	287
--------------------	-----

3. UCIGAȘUL	323
-------------------	-----

1. LEACUL AMAR	325
2. BORCANUL CU MIERE	338
3. ROLAND ÎȘI IA LEACUL	351
4. EXTRAGEREA	387

ULTIMA AMESTECARE	409
-------------------------	-----

POSTFAȚĂ	419
----------------	-----

...când, într-o zi, a văzut un bărbat înalt, cu păr negru, care se plimba pe o scară de lemn, în jurul unei clădiri vechi, cu ferestre de piatră. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum negru, cu o cămașă albă și o cravată neagră. El avea o expresie serioasă pe fața sa și se uita în jurul său cu atenție. Când a văzut că nu era nimeni în apropiere, s-a aplecat și a luat dintr-un buzunar al său o carte mică, pe care a deschis-o și a început să citească. După ce a citit câteva pagini, a închis cartea și a pus-o înapoi în buzunar. Apoi, s-a îndreptat și a mers din nou în jurul clădirii. Când a ajuns la sfârșitul scarilor, a văzut că era singur și a început să se simtă singur. Așa că, după ce a citit încă câteva pagini, a închis cartea și a mers din nou în jurul clădirii. Când a ajuns la sfârșitul scarilor, a văzut că era singur și a început să se simtă singur. Așa că, după ce a citit încă câteva pagini, a închis cartea și a mers din nou în jurul clădirii.

Bun, asta era un coridor umbrit care lega între ei lumea nouă de lumea pistolarilor. Într-o zi, pe un drum de țărână, de lângă un vâlc, într-un deșert mare și mare, Roland întâlnise un bărbat pe nume Jake, care a murit în lupta noastră. Un bărbat care, la drept vorbind, a fost împins de pe margine, la un colț de stradă, de obicei în vâlc, dar în noaptea lui Roland, pe care Jake află în timpul nopții, cu o expresie de cămășă roșie și udată cu sânge în ochi, și un zâmbet din lumea lui - din lumea noastră - care făcea să-l facă să se simtă ca un bărbat. Când a văzut că Jake era mort, a început să se simtă singur.

Într-o zi, a ajuns la omul în negru, Jake, care era mort. De data aceea, din cauza că pistolarul, care era mort, a murit în vâlc în fața celui mai chinător al deșertului, de unde se vede pe o scară de lemn. Având de ales între Jake și vâlc, Jake poate fi salvat sau nu. Când a văzut că Jake era mort, a început să se simtă singur.

Din nou, a văzut Jake în vâlc și a început să se simtă singur. Așa că, după ce a citit încă câteva pagini, a închis cartea și a mers din nou în jurul clădirii.

Construcția lui Roland și a lui Jake era loc pe o scară de lemn, în jurul unei clădiri vechi, cu ferestre de piatră. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum negru, cu o cămașă albă și o cravată neagră. El avea o expresie serioasă pe fața sa și se uita în jurul său cu atenție. Când a văzut că nu era nimeni în apropiere, s-a aplecat și a luat dintr-un buzunar al său o carte mică, pe care a deschis-o și a început să citească. După ce a citit câteva pagini, a închis cartea și a pus-o înapoi în buzunar. Apoi, s-a îndreptat și a mers din nou în jurul clădirii. Când a ajuns la sfârșitul scarilor, a văzut că era singur și a început să se simtă singur. Așa că, după ce a citit încă câteva pagini, a închis cartea și a mers din nou în jurul clădirii.

PROLOG

MARINARUL

Pistolarul se trezi dintr-un vis confuz ce părea format dintr-o singură imagine: aceea a Marinarului din teancul cu cărți de tarot pe care omul în negru le folosise pentru a prezice (sau a pretinde că prezice) tristul viitor al pistolarului.

Se îneca, pistolarele, spunea omul în negru, și nimeni nu aruncă odgonul. Băiatul Jake.

Dar asta nu era un coșmar. Era un vis frumos. Era frumos pentru că *el* era cel care se îneca, iar asta însemna că el nu era Roland, ci Jake, și considera asta o ușurare, deoarece era mult mai bine să se îneca în pielea lui Jake decât să trăiască în pielea sa – un om care, pentru un vis iluzoriu, trădase un copil care își pusese încrederea în el.

Bun, așa să fie, mă voi îneca, își spuse, ascultând vuietul mării. Lasă-mă să mă înec. Însă acela nu era sunetul întinderilor nesfârșite de apă; era scrâșnetul pietrelor răscolite de valuri. Oare el *era* Marinarul? Dacă da, de ce era uscatul atât de aproape? Și la drept vorbind, oare nu se afla el *pe* uscat? Avea senzația că...

Apa rece ca gheața îi udă cizmele și-i urcă pe picioare până la vîntre. Atunci deschise brusc ochii, însă ceea ce-l smulse din vis nu fu senzația că-i îngheață boabele, care i se strânseseră și parcă

se făcuseră cât două nuci, și nici oroarea de care dădu cu ochii, ci gândul la pistoalele sale... pistoalele sale și, mai important chiar, gloanțele sale. Când se udau, pistoalele puteau fi repede demonstrate, șterse, unse, șterse din nou, unse din nou și montate la loc; când se udau cartușele însă, ca în cazul chibriturilor ude, refolosirea lor depindea de noroc.

Oroarea era o vietate târâtoare pe care probabil că o aruncase pe uscat valul dinainte. Își târa anevoie corpul ud și sclipitor pe nisip. Era lungă de vreun metru douăzeci și se afla cam la patru metri în dreapta. Îl privea pe Roland cu ochi goi, așezați la capătul unor antene. Deschise ciocul lung și zimțat și începu să scoată sunete care semănau într-un mod straniu cu graiul oamenilor: rugătoare, ba chiar disperate întrebări într-o limbă străină.

– *Did-a-chick? Dum-a-chum? Dad-a-cham? Ded-a-check?*

Pistolarul văzuse homari la viața lui. Țsta nu era un homar, cu toate că homarii erau singurele vietăți pe care le întâlnise, cu care creatura aceea semăna fie și de departe. Nu părea cătuși de puțin speriată de el. Pistolarul nu știa dacă era sau nu periculoasă. Nu-l mai interesa starea de confuzie în care se afla – neputința temporară de a-și aminti unde se află și cum a ajuns acolo, dacă l-a prins într-adevăr pe omul în negru sau dacă toate acelea se întâmplaseră doar în vis. Știa numai că trebuie să se îndepărteze de apă înainte ca aceasta să-i ude toate gloanțele.

Auzi vuietul scrâșnit, crescând al apei și își luă privirea de la creatură (care se oprise în loc și ținea ridicate în aer ghearele cu ajutorul cărora se târâse până atunci, semănând în chip absurd cu un boxer care adoptă poziția de deschidere, cea care, îl învățase Cort, se numea Poziția de Onoare) și se uită spre valul care se apropia, înspumat și amenințător.

Aude valul, gândi pistolarul. Orice ar fi ea are urechi. Încercă să se ridice, dar picioarele, amorțite atât de tare încât nici nu le simțea, cedară sub greutatea lui.

Încă visez, își spuse, dar chiar și așa confuz cum era, gândul i se părea mult prea seducător pentru a-i da cu adevărat crezare. Încercă din nou să se ridice, aproape reuși, apoi căzu la loc. Valul

se spărgea. Nu mai avea timp pentru o nouă încercare. Trebuia să se mulțumească să se miște cam în aceeași manieră în care părea că se mișcă arătarea din dreapta lui: înfipse ambele mâini în nisip și își trase fundul pe pietre în sus, departe de val.

Nu înaintă destul cât să evite valul cu totul, dar ajunse suficient de departe ca să fie mulțumit. Valul îi acoperi doar cizmele. Îi ajunse aproape până la genunchi, după care se retrase. *Poate că primul nu m-a udat atât de tare pe cât am crezut. Poate...*

Pe cer strălucea o semilună. O acoperea o perdea de ceață, însă împrăștiata suficientă lumină ca să poată vedea că tocurile pistoalelor erau de o culoare prea închisă. Pistoalele, cel puțin, fuseseră udate. Era imposibil să-și dea seama cât de gravă era situația ori dacă gloanțele din butoiașe sau cele din cartușierele încrucișate la solduri se udaseră și ele. Înainte să verifice, trebuia să se îndepărteze de apă. Trebuia să...

– *Dod-a-chock?*

De data aceasta era mult mai aproape. Preocupat de apă, uitase de creatura *adusă* de ea. Întoarse capul și văzu că acum se afla la doar un metru depărtare. Ghearele îi erau îngropate în nisipul presărat cu pietre și scoici și se târa mai departe. Își ridică trupul cărnos și zimțat, semănând cu un scorpion, numai că Roland nu vedea niciun ac în vârful cozii.

Un nou vuiet scrâșnit, acum mult mai puternic. Creatura se opri numaidecât și ridică iar ghearele în acea imitație stranie a Poziției de Onoare.

Valul era mai mare. Roland reîncepu să se târască pe panta de nisip în sus, dar când întinse mâinile, creatura țâșni cu o viteză pe care mișcările ei de până atunci n-o prevestiseră.

Pistolarul simți un fulger luminos de durere la mâna dreaptă, dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Se împinse cu călcâiele cizmelor ude learcă, se trase disperat în mâini și izbuti să scape de val.

– *Did-a-chick?* întrebă hidoșenia cu vocea ei rugătoare, care părea să spună „Nu vrei să mă ajuți? Nu vezi că sunt disperată?“, și Roland privi cioturile arătătorului și degetului mijlociu de la

mâna sa dreaptă cum dispar în ciocul zimțat al creaturii. Arătarea tășni din nou și Roland ridică mâna la timp pentru a-și salva degetele rămase.

– *Dum-a-chum? Dad-a-cham?*

Pistolarul se opinti în picioare. Arătarea îi sfâșie jeanșii făcuți ciuciulete, îi rupse o cizmă a cărei piele veche era fină, dar tare ca fierul, și-i sfărtecă o halcă de carne din gambă.

Pistolarul scoase pistolul cu mâna dreaptă și își dădu seama că două dintre degetele de care avea nevoie pentru a-l folosi lipseau doar când revolverul căzu cu un bufnet surd în nisip.

Creatura sări spre el cu lăcomie.

– Nu, nenorocito! mârâi Roland și o lovi cu piciorul.

Parcă ar fi lovit o stâncă... una care mușca. Hidoșenia îi sfărtecă bombeul cizmei drepte, îi rupse bună parte din degetul mare, îi smulse cizma din picior.

Pistolarul se aplecă, ridică revolverul, îl scăpă, înjură și în cele din urmă reuși să-l țină în mână. Ceea ce odinioară era un lucru atât de ușor încât îl făcea inconștient devenise acum, într-o clipită, un fel de jonglerie.

Creatura era ghemuită pe cizma pistolarului și rupea bucăți din ea în timp ce continua să-și repete întrebările. Un val se rostogoli spre plajă, spuma de pe creasta lui părând palidă și moartă în lumina zgârcită a semilunii. Homaroșenia lăsă cizma în pace și ridică cleștii în poziția aceea de boxer.

Roland scoase pistolul cu mâna stângă și apăsă trăgaciul de trei ori. *Clic, clic, clic!*

Acum măcar știa cum stăteau lucrurile cu gloanțele din butoiașe.

Vârî pistolul înapoi în tocul stâng. Pentru a-l vârî pe celălalt în tocul drept trebuia să-i întoarcă țeava în jos cu mâna stângă și apoi să-l lase să cadă la locul lui. Mânerele roase, din lemn de santal, erau mânjite de sânge; pete de sânge erau și pe toc, și pe jeanșii vechi de care tocul era legat cu nojițe. Sânge care-i curgea din cioturile degetelor retezate.

Piciorul sfâșiat era încă prea amorțit pentru a-l durea, însă mâna dreaptă era un mănunchi de văpăi. Duhurile talentatelor și îndelung

exersatelor degete care deja se descompuneau în sucurile gastrice din stomacul arătării strigau că încă sunt în viață, că ard de vii.

Întrevăd probleme serioase la orizont, își spuse pistolarul într-un colț al minții.

Valul se retrase. Hidoșenia lăsă cleștii jos, mai smulse o bucată din cizma pistolarului, după care se decise că purtătorul fusese mult mai gustos decât bucata de piele de care se lepădase ca un șarpe.

– *Dud-a-chum?* întrebă ea și porni spre el cu o viteză năucitoare.

Pistolarul bătu în retragere pe picioare pe care abia le simțea, înțelegând că arătarea era înzestrată cu un dram de inteligență; se apropiase de el cu băgare de seamă, venind probabil de la mare depărtare, neștiind ce anume este sau de ce ar putea fi capabil. Dacă valul acela nu l-ar fi trezit, creatura i-ar fi sfărtecat fața cât el încă rătăcea pe tărâmul viselor. Acum trăsese concluzia că era nu doar gustos, ci și vulnerabil; o pradă ușoară.

Mai avea puțin și-l ajungea, o arătare lungă de un metru douăzeci și înaltă de treizeci de centimetri, o creatură care putea să cântărească chiar și treizeci de kilograme și pe care o mâna același instinct prădător ca pe David, șoimul pe care îl avusese în copilărie – însă lip-sindu-i fărâma de loialitate de care David dăduse dovadă.

Călcâiul stâng al pistolarului se împiedică într-o piatră ieșită din nisip și bărbatul se clătină, mai-mai să cadă.

– *Dod-a-chock?* întrebă arătarea, parcă îndatoritoare, și-l studie cu ochii ei din vârful antenelor, în același timp întinzând ghearele... și atunci veni un val, iar ghearele se ridicară iar în Poziția de Onoare.

Acum însă se clătină puțin și pistolarul înțelese că hidoșenia reacționa la sunetul valului, iar acum sunetul era – pentru creatură, cel puțin – mai stins.

Făcu un pas în spate peste piatră, apoi se aplecă exact când valul se spărgea pe mal cu vuietul lui scrâșnit. Se afla cu capul la câțiva centimetri de fața insectilă a creaturii care i-ar fi putut scoate ușor ochii cu un clește. Numai că cleștii tremurânde, atât de asemănătoare cu doi pumni încleștați, rămaseră ridicate de o parte și de cealaltă a ciocului ei ca de papagal.

STEPHEN KING

TINUTURILE , PUSTII

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

MIRCEA PRICĂJAN

CUPRINS

<i>Argument</i>	7
-----------------------	---

CARTEA ÎNTÂI.

JAKE – Frica într-un pumn de țărână.....	17
I Ursul și osul.....	19
II Cheia și trandafirul.....	121
III Ușa și demonul	197

CARTEA A DOUA.

LUD – Un morman de imagini frânte	283
IV Orașul și ka-tet-ul	285
V Codul și orașul	355
VI Ghicitorile și ținuturile pustii	512
<i>Nota autorului</i>	549

JAKE

FRICA ÎNTR-UN PUMN DE ȚĂRÂNĂ

CARTEA ÎNȚĂI

JAKE

FRICA ÎNTR-UN PUMN DE ȚĂRÂNĂ

I

URSUL ȘI OSUL

I

Pentru ea, era a treia oară cu gloanțe adevărate... și prima dată când scotea pistolul din tocul cu care o încinsese Roland.

Aveau gloanțe bune din belșug; Roland adusese cu el mai bine de trei sute din lumea în care Eddie și Susannah Dean își duseseră viețile până la momentul alegerii lor. Faptul că aveau gloanțe destule nu însemna însă că acestea puteau fi risipite; dimpotrivă. Zeii nu-i aveau la suflet pe risipitori. Roland fusese învățat, întâi de tatăl său și apoi de Cort, cel mai mare profesor al lui, să creadă așa, și asta continua să-i fie credința. Poate că zeii aceia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând sau mai târziu pedeapsa trebuia ispășită... și cu cât era așteptarea mai lungă, cu atât devenea povara mai grea.

La început nu fusese nevoie de gloanțe adevărate. Roland trăgea cu pistolul de mai mulți ani decât ar fi putut crede frumoasa femeie tuciurie în scaun cu roțile. O corectase la început doar urmărindu-i direcția când ea trăgea de probă în țintele pregătite de el. Femeia prindea repede. Atât ea, cât și Eddie prindeau repede.

Cum bănuise, amândoi erau pistolari înnașcuți.

Astăzi, Roland și Susannah veniseră într-o poiană aflată la mai puțin de un kilometru și jumătate de tabăra din pădure, care le era casă deja de aproape două luni. Zilele trecuseră într-o dulce monotonie. Corpul pistolarului se vindecase în vreme ce Eddie și Susannah învățau lucrurile pe care Roland trebuia să-i învețe: cum să tragă cu pistolul, cum să vâneze, să eviscereze și să curețe prada; cum prima dată să întindă, apoi să usuce și să tăbăcească pieile acelor prăzi; cum să folosească la maximum părțile animalului, astfel încât să nu se irosească nimic din el; cum să afle nordul orientându-se după Steaua Bătrână și sudul după Mama Bătrână; cum să asculte pădurea în care se găseau acum, la o sută de kilometri nord-est, sau mai bine, de Marea Vestului. Astăzi Eddie rămăsese în urmă, dar pistolarul nu se arătase deranjat. Lecțiile pe care le ții minte cel mai bine, știa Roland, sunt întotdeauna acelea pe care le înveți singur.

Totuși, lecția care fusese mereu cea mai importantă era și acum la fel: cum să tragi cu pistolul și cum să nimerești ținta de fiecare dată. Cum să uci.

Marginile poienii erau trasate de brazi întunecați, cu miros dulce, dispuși în jurul lui într-un semicerc aproximativ. Către sud, terenul cobora brusc o sută de metri într-o serie de praguri din marnă sfărâmicioasă și stânci sparte, ca niște scări pentru uriași. Un pârau cu apă limpede ieșea din pădure și străbătea poiana prin mijloc, bolborosind întâi printr-un canal adânc săpat în pământul buretos și piatra friabilă, apoi curgând pe suprafața de rocă crăpată care cobora lin spre locul unde terenul se povârnea.

Apa străbătea treptele într-o serie de cascade și nenumărate curcubeie frumoase, unduitoare. Dincolo de marginea povârnișului era o vale magnifică, adâncă, presărată și ea de pini și câțiva ulmi bătrâni și mari, care refuzau a fi dați deoparte. Aceștia se înălțau verzi și bogați, arbori care probabil erau bătrâni când tărâmul de pe care venea Roland era încă tânăr; nu vedea niciun semn cum că valea ar fi ars vreodată, deși bănuia că trebuie să fi atras fulgere la un moment sau altul. Iar fulgerele nici n-ar fi fost

singurul pericol. Într-un timp îndepărtat, în pădurea aceea locuiseră oameni; Roland dăduse peste urme lăsate de ei, în mai multe rânduri, de-a lungul ultimelor săptămâni. Erau artefacte primitive în cea mai mare parte, dar între ele se numărau cioburi de oale de lut care putuseră fi călite doar în foc. Și focul era o materie diabolică; simțea plăcere în a scăpa din mâinile care au creat-o.

Deasupra acestei scene bucolice se arcuia un cer albastru, fără pată, pe care câteva ciori zburau în cerc la distanță de câțiva kilometri, croncânind cu vocile lor bătrâne și aspre. Păreau agitate, ca și când ar fi urmat o furtună, însă Roland adulmecase aerul și nu simțise apropierea ploii.

În stânga pârauului se afla o stâncă. Roland pusese pe ea șase așchii de piatră. Toate conțineau foițe de mică și scliffeau ca niște lentile în lumina caldă a după-amiezii.

– Ultima șansă, zise pistolarul. Dacă tocul e incomod – fie și numai puțin – spune-mi acum. N-am venit aici să irosim muniție.

Ea îi aruncă o privire piezișă, sardonică, și pentru o clipă el o văzu pe Detta Walker acolo. Era ca o rază de lumină cețoasă reflectată într-o bară de oțel.

– Ce ai face dacă n-ar fi comod și eu nu ți-aș spune? Dacă aș rata toate bucățelele alea? M-ai plesni peste cap, cum făcea profesorul ăla al tău?

Pistolarul zâmbi. În ultimele cinci săptămâni zâmbise mai mult decât în cei cinci ani care le precedaseră.

– Nu pot face asta, și tu știi. Eram copii, unu la mână – copii care nu trecuseră încă prin ritualul bărbăției. Pe un copil îl poți palmui, ca să-l corectezi, dar...

– În lumea mea, a-ți palmui odrasla nu-i un lucru privit cu blândețe de oamenii buni, zise Susannah, pe un ton sec.

Roland ridică din umeri. Îi era greu să-și imagineze o astfel de lume – oare nu spunea Marea Carte: „Să nu-ți pară rău de vergea, ca să nu-ți cocoloșești copilul?” – dar nu credea că Susannah mințea.

– Lumea ta nu a mers mai departe, zise el. Multe lucruri sunt diferite acolo. N-am văzut eu oare cu ochii mei că așa este?

Respect – Ba cred că ai văzut.

– În orice caz, tu și Eddie nu sunteți copii. Ar fi o greșeală din partea mea să vă tratez ca și când ați fi. Iar dacă a fost nevoie de teste, amândoi le-ați trecut.

Deși n-o spuse cu voce tare, se gândea la felul în care se încheiaseră lucrurile pe plajă, când ea spulberase trei homaroșenii cât ai clipi, înainte să apuce să-i descărneze, pe el și pe Eddie, până la os. Remarcă zâmbetul ei, în chip de răspuns, și-și spuse că poate își amintea și ea același lucru.

– Ce-o să faci, deci, dac-o să trag de rahat?

– O să mă uit la tine. Cred că altceva nu va trebui să fac.

Ea cumpăni ideea, apoi încuviință din cap.

– Posibil.

Încercă din nou cureaua. Era încinsă cu ea peste piept ca un toc de umăr (o practică pe care Roland o numea în gând „legătura docherului”) și părea relativ simplă, dar îi luase multe săptămâni de încercări eșuate – și multă meșterea – ca rezultatul să fie bun. Cureaua și revolverul al cărui mâner din lemn de santal ros se șteau din tocul vechi, uns cu ulei, fuseseră ale pistolarului; tocul îi atârname la șoldul drept. Petrecuse mult timp în ultimele cinci săptămâni convingându-se că nu avea să mai atârne acolo niciodată. Grație homaroșeniilor, acum era un pistolar stângaci.

– Cum e, deci? Întrebă el din nou.

De data aceasta, ea îi râse în față.

– Roland, cureaua asta veche-i atât de comodă cât va fi vreodată. Acum, vrei să trag cu pistolul sau doar să stăm aici și să ascultăm croncănitul ciorilor de colea?

Simți cum degetele mici și ascuțite ale tensiunii își fac loc sub pielea sa și bănuia că la fel simțise și Cort uneori, dincolo de aspectul lui exterior aspru. Voia ca femeia să fie bine... avea nevoie ca ea să fie bine. A arăta însă cât de tare voia și avea nevoie... asta putea duce la dezastru.

– Spune-mi lecția încă o dată, Susannah.

Ea suspină, într-o exasperare jucată... dar în timp ce vorbea, zâmbetul i se sterse și chipul ei întunecat frumos deveni solemn.

Și de pe buzele ei, Roland auzi din nou vechea litanie, înnoită acum de glasul ei. Nu se așteptase niciodată să audă acele cuvinte de la o femeie. Cât de natural sunau... și totuși cât de ciudat și de periculos totodată.

– „Nu ținesc cu mâna mea; cea care țineste cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Ținesc cu ochiul.

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Trag cu mintea.

Nu ucid cu arma mea...”

Se întrerupse și arătă spre pietrele înspicate cu mică de pe bolovan.

– Eu oricum n-o să ucid nimic... nu-s decât niște *pietricele*.

Expresia ei – puțin trufașă, puțin obraznică – sugera că se aștepta ca Roland să fie exasperat, poate chiar nervos. Roland, totuși, trecuse prin ceea ce trecea ea acum; nu uitase că pistolarii ucenici sunt neastâmpărați și cu mințile aiurea, neobrazăți și în stare să muște în cel mai nepotrivit moment... și descoperise o neașteptată capacitate în sine. Putea să-i învețe pe alții. Mai mult, îi plăcea să-i învețe și se trezea întrebându-se, din când în când, dacă așa stătuseră lucrurile și-n cazul lui Cort. Bănuiala lui era că da.

Acum, și mai multe ciori începură să croncănească aspru, în pădurea din spatele lor. O parte a minții lui Roland observă faptul că noile croncănituri erau agitate, nu doar certărețe; păsările acelea păreau să fi fost speriate și forțate să părăsească prada din care se înfruptau. Avea însă lucruri mai importante la care să se gândească, decât la motivul pentru care un stol de ciori se speria, așa că puse informația la păstrare și se concentra din nou asupra lui Susannah. A nu face asta cu un ucenic însemna să ceri o a doua mușcătură, mai puțin glumeață. Și cine ar fi de vină pentru asta? Cine altcineva dacă nu profesorul? Căci nu el oare o învăța să muște? Îi învăța pe *amândoi* să muște. Oare nu asta era un pistolar, când dădea la o parte cele câteva reguli stricte de conduită și putinele note bătute în piatră ale catehismului?

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

VRĂJITORUL ȘI GLOBUL DE CRISTAL

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

CUPRINS

Argument.....	7
RESPECT	15
Prolog. BLAINE.....	17
Partea întâi. GHICITORILE.....	27
I. SUB LUNA DEMONULUI (I).....	29
II. CASCADA OGARILORE.....	47
III. GÂSCA DE ZIUA SĂRBĂTORII	63
IV. TOPEKA.....	86
V. LA DRUM ÎNTINS.....	107
Partea a doua. SUSAN.....	147
I. SUB LUNA SĂRUTĂRILORE	149
II. PROBA CINSTEI	157
III. O ÎNTÂLNIRE PE DRUM	176
IV. CU MULT DUPĂ SCĂPĂTATUL LUNII.....	202
V. BUN VENIT ÎN ORAȘ	224
VI. SHEEMIE	262
VII. PE POVÂRNIȘ	289
VIII. SUB LUNA NEGUȚĂTORULUI	326
IX. CITGO	341
X. PASĂRE ȘI URS, IEPURE ȘI PEȘTE	374
Interludiu. KANSAS, UNDEVA, CÂNDVA.....	405

Partea a treia. SĂ ÎNCEAPĂ SECERIȘUL	411
I. SUB LUNA VÂNĂTORESEI	413
II. FATA DE LA FEREASTRĂ	430
III. O PARTIDĂ DE CASTELE	448
IV. ROLAND ȘI CUTHBERT	469
V. CURCUBEUL VRĂJITORULUI	507
VI. ÎNCEIEREA ANULUI	537
VII. RECUPERAREA GLOBULUI DE CRISTAL	566
VIII. CENUȘA	593
IX. SECERIȘUL	616
X. SUB LUNA DEMONULUI (II)	671
Partea a patra. TĂȚ' COPIII DOMNULUI AU PANTOFI....	729
I. KANSAS DIMINEAȚA	731
II. PANTOFI PE DRUM	744
III. VRĂJITORUL	759
IV. GLOBUL DE CRISTAL	774
V. CALEA GRINZII	782
Postfață	795

PARTEA ÎNTÂI

GHICITORILE

I

SUB LUNA DEMONULUI (I)

I

Orașul Candleton era o ruină otrăvită și iradiată, însă mort nu era; după atâtea secole, în el încă mișunau forme de viață tenebroase – cărăbuși mari cât țestoasele, păsări cu aspect de libelule mici și diforme, câțiva roboți împiedicați care intrau și ieșeau din clădirile dărăpănate ca niște zombie din inox, cu încheieturile scârțâind, cu ochii nucleari pâlpâind.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! strigă cel care era blocat de două sute treizeci și patru de ani într-un colț al holului de la intrarea în Hotelul Călătorilor.

În rombul ruginit al capului său era ștanțată o stea cu șase colțuri. De-a lungul timpului, reușise să adâncească superficial peretele îmbrăcat în oțel care îi ținea calea, dar asta era tot.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș! Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș!

Un șobolan umflat, orb și trăgându-și mațele după el într-un sac ca de placentă putredă, se cățără anevoie peste picioarele robotului de poliție.

Robotul nu-l observă, ci continuă să dea cu scăfârlia-i de oțel în peretele de oțel.

– Arată-ți permisul de trecere, partener! Posibil nivel ridicat de radiații, fir-ar mama ei a naibi!

În spatele lui, în barul hotelului, tigvele celor care intraseră pentru o ultimă băutură înainte să-i prindă cataclismul rânjeau ca și când ar fi murit râzând. Poate că unii dintre ei așa făcuseră.

Când Monoul Blaine străbătu noaptea pe sus, ca un glonț ieșind pe țeava armei, geamurile se sparseră, praful se scutură și mai multe cranii se dezintegrară precum niște oale antice de lut. Afară, un uragan scurt de pulbere radioactivă se iscă pe stradă și coloana lui spiralată înghiți bara de legat caii din fața restaurantului „Elegant Beef & Pork”. În piața orașului, Fântâna Candleton se rupse în două, împrăștiind pe jos nu apă, ci doar praf, șerpi, scorpioni muți și câțiva cărăbuși-țestoase orbi.

Apoi fantoma ce se avântase pe deasupra orașului dispăru ca și când nici n-ar fi existat, Candleton revenind la activitatea leneșă care-i ținea loc de viață de două secole și jumătate... și atunci bumul sonic veni din urmă, bubuind deasupra orașului pentru întâia oară în șapte ani, provocând vibrații destul de puternice ca să năruiască merceria din spatele fântânii. Robotul de poliție încercă să mai dea glas unui ultim avertisment: „Posibil nivel...”, după care tăcu pe vecie, întorcându-se cu fața spre colțul său, ca un copil pedepsit pentru obraznicie.

La două sau trei sute de roți de la ieșirea din Candleton, pe direcția Căii Grinzii, nivelul de radiații și concentrațiile de DEP3 din sol scădeau brusc. Acolo, șina monoului cobora până la mai puțin de trei metri de pământ și, tot acolo, o căprioară ce părea aproape normală ieși elegant din pădurea de pini pentru a se adăpa dintr-un pârau ale cărui ape se curățaseră pe trei sferturi.

Căprioara *nu* era normală – un al cincilea picior nede dezvoltat îi atârna din mijlocul pântecelui ca un uger, bălângănindu-se nevertebrat de la stânga la dreapta în timp ce pășea, și un al treilea ochi orb se holba lăptos din partea stângă a botului. Și totuși, era un animal fertil, iar ADN-ul ei era relativ ordonat, ținând cont de faptul că era un mutant de a douăsprezecea generație.

În cei șase ani de viață ai ei, căprioara dăduse naștere la trei pui vii. Doi dintre ei fuseseră nu doar viabili, ci chiar normali – altoi bun, i-ar fi numit Tușa Talitha din River Crossing. Al treilea, o oroare jupuită și urlătoare, fusese ucis degrabă de părintele lui.

Lumea – acea parte a ei, în orice caz – începuse să se vindece.

Căprioara își vârî botul în apă, începu să bea, apoi ridică privirea, cu ochii largi, cu apa picurându-i de pe bot. În depărtare putea auzi un zumzet jos. O clipă mai târziu, acestuia i se alătură o geană de lumină. Un semnal de alarmă străbătu nervii căprioarei, însă, deși reflexele ei erau bune și lumina, când o zări, se afla încă la multe roți distanță peste ținutul sterp, nu avu nicio clipă șansa de a scăpa. Înainte să apuce măcar să-și încordeze mușchii, scânteia îndepărtată crescuse, devenind o lumină pătrunzătoare ca un ochi de lup, care își revărsă orbirea peste pârau și poiană. Odată cu lumina veni vutietul înnebunitor al motoarelor cu transmisie lentă ale lui Blaine, funcționând la capacitate maximă. Ceva roz fulgeră pe deasupra muchiei de beton care susținea șina; imediat se iscă o volbură de praf, pietre, animale mici dezmembrate și frunze împrățiate, o volbură precum coada unui cocoș. Căprioara fu ucisă pe loc de șocul trecerii lui Blaine. Prea mare pentru a fi trasă după monou, fu smucită totuși aproape șaptezeci de metri în față, cu apa picurându-i de pe bot și copite. O bună bucată din piele (și acel al cincilea picior fără oase) îi fu smulsă de pe corp și trasă după Blaine ca o haină abandonată.

Urmă o tăcere scurtă, subțire ca un strat nou de piele sau prima gheață pe un iaz la Capătul Anului, după care bumul sonic năvăli din urmă ca o creatură sonoră întârziată la o petrecere de nuntă, spulberând tăcerea, doborând din văzduh o pasăre-mutant solitară – era posibil să fi fost un corb. Pasărea căzu ca o piatră și ateriză în pârau.

În depărtare, un ochi roșu tot mai mic: farul din spate al lui Blaine.

Pe cer, o lună plină ieși de după o pătură de nori, zugrăvind poiana și pâraul în tonurile tipătoare ale unor bijuterii de la amanet. Era un chip pe lună, însă nu unul la care amanții și-ar dori să-și întoarcă privirea. Părea a fi chipul supt al unui craniu, precum cele din Hotelul Călătorilor; un chip care veghea, amuzat ca un lunatic, peste acele câteva ființe aflate încă în viață și care mișunau

pe pământ. În Gilead, înainte ca lumea să fi mers mai departe, luna plină a Capătului de An fusese numită Luna Demonului și se credea că aduce ghinion să te uiți direct la ea.

Acum, însă, aceste lucruri nu mai contau. Acum, erau demoni peste tot.

2

Susannah se uită la harta rutieră și văzu că punctul verde care le marca poziția actuală se afla acum aproape la jumătatea distanței dintre Candleton și Rilea, următoarea stație a lui Blaine. *Dar cine se mai oprește acum?* se întrebă ea. De la harta rutieră se întoarse spre Eddie. Privirea lui era încă îndreptată spre plafonul Vagonului Baroniei. O urmă și văzu un pătrat ce nu putea fi decât un chepeng (doar că, atunci când era vorba de o bazaconie futuristă ca un tren vorbitor, bănuia că-i spuneai „trapă”). Pe el era gravat un desen simplu în roșu, care înfățișa un om ieșind pe acolo. Susannah încercă să-și imagineze cum ar fi să urmeze instrucțiunea sugerată și să iasă pe tren la aproape o mie trei sute de kilometri la oră. O vizită iute imaginea clară a unei femei căreia îi este smuls capul de pe umeri ca o floare de pe tulpină; văzu scăfârlia zburând în spate de-a lungul Vagonului Baroniei, poate săltând o dată și apoi dispărând în întuneric, cu ochii holbați și părul fâlfâind.

Îndepărtă imaginea cât putu de repede. Oricum, chepengul de sus era aproape sigur bine închis. Monoul Blaine nu avea nicio intenție să-i lase să plece. Își puteau câștiga dreptul de a pleca, însă Susannah tot nu credea că va fi așa, chiar dacă reușeau să-l încuie cu vreo ghicitoare.

Scuze că-ți zic asta, da' mi se pare că vorbești fix ca o față palidă borâtă, scumpule, își spuse pe o voce mentală care nu era într-un tot al Dettei Walker. *N-am încredere în curu' tău mecanic. Înfrânt ai putea fi mai periculos decât cu panglica albastră de câștigător agățată de bancurile tale de memorie.*

Jake îi întindea pistolarului culegerea sa ponosită de ghicitori, ca și când n-ar mai fi vrut răspunderea de a o purta. Susannah știa

cum se simțea puștiul; viața lor era foarte probabil să stea în paginile acelea soioase, îndelung frunzărite. Nici ea nu era sigură că și-ar fi dorit răspunderea de a o ține.

– Roland! șopti Jake. Nu vrei asta?

– *Ata!* zise Ete, aruncându-i pistolarului o privire încrâncenată.

Olan-ei-ata!

Bumblerul prinse cartea între dinți, i-o luă lui Jake din mână și își întinse gâtul disproporționat de lung spre Roland, oferindu-i *Ghici ghicitoare ce-i!*

Roland privi cartea un moment, cu un chip distant și preocupat, după care clătină din cap.

– Nu încă.

Se uită spre harta rutieră. Blaine nu avea un chip, așa că harta trebuia să le folosească drept punct de referință. Acum, punctul verde pâlpâitor era mai aproape de Rilea. Susannah se întrebă în treacăt cum arăta zona pe care o străbăteau și decise să nu voia, de fapt, să știe. Nu, după ce văzuseră când păraseau orașul Lud.

– Blaine! rosti Roland.

– DA.

– Poți să ne lași singuri? Trebuie să ne sfătuim.

Ești nebun dacă crezi c-o să faci asta, gândi Susannah, dar răspunsul lui Blaine fu prompt și sincer.

– DA, PISTOLARULE. ÎMI VOI ÎNTRERUPE TOȚI SENZORII DIN VAGONUL BARONIEI. CÂND SFATUL VOSTRU SE VA ÎNCHEIA ȘI VEȚI FI PREGĂTIȚI SĂ ÎNCEPEM CONCURSUL DE GHICITORI, MĂ VOI ÎNTOARCE.

– Mda, tu și generalul MacArthur, băigui Eddie.

– CE AI SPUS, EDDIE DIN NEW YORK?

– Nimic. Vorbeam singur, nimic mai mult.

– PENTRU A MĂ CHEMA, ATINGEȚI DOAR HARTA RUTIERĂ, spuse Blaine. ATÂT TIMP CÂT HARTA ESTE ROȘIE, SENZORII MEI SUNT OPRIȚI. PA ȘI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAȚI SĂ-MI SCRIEȚI! O PAUZĂ. După care: ULEI DE MĂSLINE, DAR NU DE CASTOR.

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973, declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975, familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste șaizeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010, venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

VÂNTUL PRIN GAURA CHEII

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

După ce au plecat din Palatul de Smarald, care se dovedise că nu era al lui Oz – dar unde se afla acum mormântul acelui individ antipatic pe care ka-tet-ul lui Roland îl cunoscuse sub numele de Omul Tic-Tac –, Jake a început să meargă mult înaintea lui Roland, Eddie și Susannah.

– Nu-ți faci griji? îl întreabă Susannah pe Roland.

– Îl are pe Ete cu el, spuse Eddie, referindu-se la billy-bum-blerul care îl adoptase pe Jake, devenind cel mai bun prieten al lui. Musiu Ete se înțelege de minune cu oamenii cumsecade, iar pentru ceilalți are un botic plin cu colți ascuțiți. Așa cum a avut ghinionul să constate și Gasher¹ ăla.

– Jake are și pistolul tatălui său, adăugă Roland. Și se pricepe să-l folosească. Foarte bine se pricepe. Plus că n-o să iasă de pe Calea Grinzii.

Întinse mâna cea cu mai puține degete. Majoritatea norilor grei de pe cer erau nemișcați, cu excepția câtorva care pluteau neabătuți spre sud-est. Spre Bubuit de Tunet, dacă biletul lăsat de cel care se semnase RF² nu mințea.

Spre Turnul Întunecat.

– Dar de ce... începu Susannah și se întrerupse brusc atunci când scaunul ei cu roțile se poticni într-un hârtop.

¹ Personaj din *Ținuturile pustii* (n. tr.).

² Randal Flagg (n. tr.).

Întoarse capul la Eddie:

– Vezi pe unde mă împingi, iubire!

– Scuze, murmură tânărul. Se vede treaba că ăia de la drumuri și poduri nu s-au prea ocupat de bucata asta de autostradă. Probabil că li s-a tăiat bugetul.

Nu era o autostradă, ci un *drum*... sau, mai bine zis, fusese un drum din care mai rămăseseră doar două făgașe spectrale, pe marginea cărora se vedea din loc în loc câte o bojdeucă dărăpănată. Mai devreme în dimineața aceea trecuseră pe lângă o prăvălie abandonată, pe a cărei firmă abia se mai puteau distinge cuvintele: FRANCIZA LUI TOOK. Intraseră să caute provizii – Jake și Ete încă erau cu ei la vremea respectivă – însă nu găsiseră nimic în afară de praf, pânze vechi de păianjen și scheletul unui animal ce fusese ori un raton mai mare, ori un câine mai mic, ori un billy-bumbler. Ete amușină în treacăt oasele acelea și ridică un picior deasupra lor ca să le ude. După aceea ieși din magazinul abandonat și se așeză pe o ridicătură din mijlocul drumului vechi, încovrigându-și coada în jurul picioarelor. Întors spre direcția din care veniseră, adulmeca agitat aerul.

Roland îl mai văzuse făcând asta în decursul ultimelor ceasuri și, cu toate că nu comentă atitudinea micuțului, nu și-o putu scoate din minte. Să-i fi urmărit cineva? Nu prea credea una ca asta, însă atitudinea bumblerului – nas în vânt, urechi ciulite, coadă în jurul picioarelor – îi aducea aminte de ceva din trecut... dar de ce anume?

– De ce vrea Jake să fie singur? Întrebă Susannah.

– Te îngrijorează asta, Susannah din New York? se interesează Roland.

– Da, Roland de Gilead, mă îngrijorează.

Îi aruncă un zâmbet amabil, dar în ochi i se reaprinse vechea flacără malițioasă. A Dettei Walker, își spuse Roland. Detta nu va dispărea niciodată complet, dar nu-i părea rău. Fără femeia asta stranie, înfiptă în inima ei ca o așchie de gheață, Susannah nu ar fi fost decât o negresă frumoasă, fără

picioare de la genunchi în jos. Cu Detta la bord, era o persoană de care trebuia să se țină seama.

– Trebuie să se gândească, șopti Eddie. A trecut prin multe. Nu toți copiii se întorc din morți. Și Roland are dreptate când zice că, dacă s-ar lua cineva de el acum, atunci ăluia o să-i pară al naibii de rău că n-a stat în banca lui.

Eddie se opri, își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca de la cămașă și se întoarse către Roland.

– Dar *există* oameni în această încântătoare suburbie de nicăieri, Roland? Sau au plecat toți de aici?

– Presupun că au mai rămas câțiva.

Era mai mult decât o simplă presupunere; fuseseră câțiva care le aruncaseră priviri furișe. Odată fusese o femeie înspăimântată ce ținea doi copii pe după umeri și un bebeluș într-un soi de traistă atârnată de gât. Altădată, un țăran bătrân, pe jumătate mutant, din gura căruia atârna un tentacul ce tresărea spasmodic. Nici Eddie și nici Susannah nu-i observaseră pe aceștia și nu-i simțiseră pe ceilalți despre care Roland era sigur că îi urmăriseră de la adăpostul copacilor și al ierburilor înalte. O, da, Eddie și Susannah mai aveau multe de învățat.

Deși se părea că ceva-ceva din arta supraviețuirii tot deprinseseră, pentru că Eddie îl întrebă:

– Pe ei îi adulmecă Ete?

– Nu știu.

Pistolarul mai vru să adauge că era aproape sigur că strania minte de bumbler a lui Ete se frământa dintr-un cu totul alt motiv, dar se răzgândi pe loc. Ani lungi trecuseră de când avusese un alt ka-tet și îi intrase în obicei să-și țină părerile pentru sine. Deși va trebui să se dezbrace de asta în cazul în care acest ka-tet se va dovedi solid. Însă nu acum, nu în dimineața asta.

– Să mergem mai departe! spuse el. Sunt convins că Jake s-a oprit și ne așteaptă.

Două ceasuri mai târziu, chiar înainte de amiază, urcară o colină și se opriră privind în jos la un râu mare și leneș, de culoarea cositorului, sub cerul înnourat. Pe malul dinspre nord-vest – adică pe partea lor – se afla un fel de șopron, zugrăvit într-un verde atât de aprins că părea un zbieret în văzduhul amuțit. În el se intra dinspre apă, pe un podet sprijinit pe stâlpi vopsiți în aceeași nuanță de verde. De doi dintre ei era legat cu parâme groase un bac, cam de douăzeci pe douăzeci de metri, acesta vopsit însă în dungi galbene și roșii. Din mijlocul lui ieșea o prăjină, probabil cu rol de catarg, dar nu se vedea nicio pânză. În fața prăjinii erau așezate câteva scaune din răchită, cu fața la țarm. Pe unul dintre acestea ședea Jake. Pe altul, un bătrân cu o pălărie imensă de paie, o pereche de nădragi verzi, lăbărțați, și cizme înalte. În partea de sus purta un veșmânt dintr-un material subțire și alb – un fel de cămașă pe care Roland o cunoștea sub denumirea de „slinkum”. Jake și bătrânul mâncau popkinuri¹ umplute cu multe chestii. La vederea lor, Roland începu să saliveze amar.

Ete se afla în spatele celor doi, la marginea bacului vopsit în culori țipătoare, ca de circ, și se uita fascinat la propriul chip, oglindit în apă. Sau, poate, la reflectarea cablului de oțel care trecea pe deasupra, de pe un mal pe celălalt al râului.

– Apa asta este Whye? îl întrebă Susannah pe Roland.

– Da.

Eddie zâmbi larg.

– Știți ce-i apa? Ce să fie, un lichid ce-mi place mie!

Ridică apoi mâna deasupra capului și începu să facă semne vesele.

– Jake! Hei, Jake! Ete!

Jake îi făcu și el cu mâna și, cu toate că râul și bacul ancorat la malul lui se aflau la vreo patru sute de metri distanță, cei trei

observară sclipirea albă a zâmbetului băiatului. Vederea le deveni ciudat de ageră în ultima vreme.

Susannah duse mâinile căuș la gură și strigă:

– Ete! Ete! Vin' la mine, puiuț! Vino la mămica ta!

Cu scheunături ascuțite ce-i țineau loc de lătrat, Ete traversă în goana mare bacul, dispăru în construcția asemănătoare cu un șopron și apăru apoi pe malul lor. Urcă poteca alergând mai iute ca vântul, cu urechile date pe spate, limbuța fluturând și ochii aurii strălucind voioși.

– Încet, mai încet, scumpete, că o să-ți plesnească inimioara! îi strigă Susannah râzând în hohote.

Lui Ete i se păru că-l îndemnase să se grăbească. Ajunse în mai puțin de două minute lângă scaunul cu roțile al femeii, îi sări în poală, apoi se dădu jos și se uită vesel nevoie mare la toți trei.

– Olan! Ed! Suze!

– Heil, conașule Throcken! îi spuse amuzat Roland, folosind vechiul termen pentru bumbleri, învățat dintr-o poveste pe care i-o citise mama lui în copilărie: *Throckenul și Balaurul*.

Ete ridică un picior din spate, stropi un petic de iarbă, apoi se întoarse iar în direcția din care veniseră, amușinând aerul, scrutând zărilor.

– De ce tot face asta? îl întrebă Eddie pe pistolar.

– Nu știu.

De fapt, cam știa. Să fi aflat asta tot dintr-o poveste veche? Nu din *Throckenul și Balaurul*, ci dintr-una asemănătoare? Parcă da. O clipă se gândi la doi ochi verzi, larg deschiși în întuneric, și simți cum îl străbate un fior – nu de teamă (deși poate că și teama avea ceva de-a face cu asta), ci din cauza aducerii aminte. Apoi, gata, dispărură și ochii, și înfiorarea.

Va curge apă, dacă așa va fi vrerea Domnului, își zise el, dându-și seama că vorbise cu glas tare doar când Eddie întrebă nedumerit:

– Ei?

– Nu contează, spuse Roland. Hai să stăm nițeluș de vorbă cu noul prieten al lui Jake, ce ziceți? Poate că mai are vreun popkin sau două sau trei în plus.

¹ *Popkin* – (în Limba Nobilă) „sandvici” (n. tr.).